

“La riquesa de la fe”

No siguis pessimista. Que no saps que tot allò que passa o pot passar és per a bé? —El teu optimisme serà necessària conseqüència de la teva fe. (Camí, 378)

7 de gener

Enmig de les limitacions inseparables de la nostra situació present, ja que el pecat encara habita en certa manera en nosaltres, el cristià percep amb una claredat nova tota la riquesa de la seva filiació divina, quan es reconeix plenament

lliure perquè treballa en les coses del seu Pare, quan la seva alegria es fa constant perquè no hi ha res que sigui capaç de destruir la seva esperança.

És en aquesta hora, a més a més i al mateix temps, quan és capaç d'admirar tots els encisos i meravelles de la terra, d'apreciar-ne tota la riquesa i tota la bondat, d'estimar amb tota l'enteresa i tota la puresa per a les quals es fet el cor humà. És quan el dolor davant el pecat no degenera mai en un gest amarg, desesperat o altiu, perquè la compunció i el coneixement de la feblesa humana l'encaminen a identificar-se novament amb les ànsies redemptores de Crist, i a sentir més profundament la solidaritat amb tots els homes. Quan, finalment, el cristià experimenta en ell mateix, amb seguretat, la força de l'Esperit Sant, talment que les caigudes pròpies no l'abaten: perquè són una

invitació a recomençar, i a continuar essent un testimoni fidel de Crist a totes les cruïlles de la terra, malgrat les misèries personals, que en aquests casos solen ser faltes lleus que a penes enterboleixen l'ànima; i encara que fossin greus, acudint al Sagrament de la Penitència amb compunció, es torna a la pau de Déu i a ésser altre cop un bon testimoni de les seves misericòrdies.

Així és, en un breu resum, que amb prou feines aconseguix traduir en uns pobres mots humans, la riquesa de la fe, la vida del cristià, si es deixa guiar per l'Esperit Sant. (És Crist que passa, 138)